

Елин Пелин

Витлеемското магаре

Слушай, Бобо!

Във Витлеем, в пещерата на овчарите, се роди детето, предопределено да спаси човечеството. Небето се проясни, наедряха звездите. От тях се отдели най-светлата, затрептя и се спусна над бедната колиба, гдето беше се появил човекът-звезда.

Бащата Йосиф, който беше дошъл тука набързо, като не намери из дрехите си друго, разкъса ризата, направи пелени, повиха новороденото и го поставиха в яслите, гдето овчарите туряха слама на магарето.

Оттогава, Бобо, всички бащи жертвуват и последната си риза за доброто на малките си деца и понякога са принудени да ходят съвсем без ризи само и само децата им да бъдат облечени.

Овците лежеха в дъното на пещерата, а между тях лежеха овчарите, за да се топлят. Като видяха необикновената светлина, която изпълни пещерата, те станаха уплашени и отидоха да видят какво се е случило. Като съгледаха голямата звезда, която простираше светлата си опашка като ветрило по цялото небе, те паднаха на колене и почнаха да се молят.

Един от овчарите се досети и припна в близкия град Ерусалим да обади за чудото и да иска помощ от полицията и бакшиш. В участъка стражарите го набиха хубаво, загдето ги събуди посред нощ, изритаха го навън и му казаха да си върви.

Овчарят се върна в пещерата сърдит. Той влезе намръщен и беше готов да изпъди чужденците, които бяха дошли да пренощуват, но като видя малкото дете, което тихо спеше в яслите на магарето, сърцето му се смили, той посегна с ръката си, помилва го и се отдалечи в дъното на пещерата, дето беше се сврял, треперещ от страх, другарят му.

– Да, ти стоиш тука, а мене ме биха – каза дошлият.

– Мълчи, не говори, приятелю! Не знаеш ли, че нито едно велико събитие за народите не може да мине, без да не пострада някой невинен?

– Че какво велико събитие е станало, та трябваше да страдам аз?

– Докато тебе те нямаше, дойдоха ангели с песни и възвестиха, че тая нощ тук, в нашата пещера, се е родил многоочакваният юдейски цар.

Като чу това, битият овчар почна да блъска главата си о студените камъни и да се окайва.

– Защо не знаех това по-рано! Вместо да ме бият, щяха да ме възнаградят богато... Защо не знаех!

И той изскокна пак от пещерата и наново отиде в града, за да

известни за великото събитие и да вземе богатата награда, за която му се запали главата.

Овчарят, който остана, вдигна се полека и с тихи стъпки отиде пред яслите, гдето лежеше младенецът, за да му се поклони.

Но когато се приближи, той видя, че магарето, което беше вързано за яслите, скубеше сламата изпод младенеца и спокойно хранеше изгладнялата си душа. Понеже животното разваляше леглото на новороденото и с дърпането си тръскаше дървените ясли, овчарят, преди да се поклони, вдигна тоягата си и почна да удря с всичка сила магарето.

– Защо го биеш? – обади се бащата Йосиф.

– За да се научи на ум.

– За да научиш някого на ум, потребно е да бъдеш по-умен от него – рече Йосиф. – То е гладно и има нужда да се нахрани. Каква е, прочее, вината му?

– Извинете – каза овчарят, – но това е последната слама, която ни е останала...

– Като е така – каза Йосиф, – отвържи го и му дай тръните, които си струпал пред входа за огън, Овчарят се засмя:

– Че как ще яде тръни?

– За да успокоиш гнева си и за да ти остане сламата, ще яде – каза Йосиф.

Овчарят отвърза магарето и го заведе при тръните. Понеже животното бе гладно, то, макар че го бодяха, почна да яде лакомо.

Овчарят, като го гледаше как се мъчи, каза:

– Още един невинен пострада при великото събитие.

Оттогава, Бобо, магаретата, когато са гладни, се задоволяват, ако намерят да попасат даже тръне.

Докато ставаше това, вън се чу глъчка и шум от камшик, който плющеше по гърба на някого.

Овчарят отиде към вратата да види какво има. Запъхтян пристигаше другарят му, върху когото бе яхнал, като на магаре, човек със златошита одежда, с чалма, украсена с диамант, с вид важен и строг. Той скочи от гърба на носача, втурна се в пещерата и падна на колене пред новороденото.

– Кой е тоя?

– Това е управителят на Ерусалим, комуто занесох новината – отговори овчарят, които донесе големеца.

– Какво те възнагради?

– Понеже накуцва с единия си крак, той, възрадан от новината и

желаеш да получи изцерение за недъга си, възседна ме и ме би с камшика си, за да го донесе по-бързо.

– Казах ти, приятелю, че при всяко велико събитие не може да не пострада някои невинен.

Овчарят, който донесе велможата, като видя магарето пред вратата, което ядеше тръните, ядоса се, грабна тоягата и почна да му нанася жестоки удари.

– Проклетата твар! Ти ядеш тръните, които съм приготвил за огън, а аз изпълнявах твоята служба – да мъкна на гърба си управителя.

Магарето почна да се гърчи, да скача от болки и нададе ужасен рев.

В това време пристигнаха с камили влъхви и велможи, които придружаваха царе, дошли от изток, да се поклонят на току-що родения спасител.

Стражата, която ги придружаваше, пристъпи към входа, размаха камшици и почна да удря двамата овчари и магарето, които бяха пред входа.

– Отворете път, за да се поклоним на спасителя.

Овчарите уловиха магарето за поводата и с бяг се отдалечиха настрана, а велемъдрите царе от изток се смяха от сърце на тяхното паническо бягство.

Като снеса тежките товари с подаръци, дошлите навлязоха вътре и паднаха пред спасителя да му се поклонят.

А битите и изгонени, като се хващаха за болните си меса, гледаха отдалече и трепереха.

– Кои се е родил, приятелю? – попита овчарят, който донесе управителя. – Спасителят на света.

– А какво спасение донесе на нас, когато в първия ден на неговото раждане изядохме боя! Виж, големците дойдоха с подкупи и присвоиха спасителя за себе си.

– Да, да, да... – потвърди с рев магарето, което стоеше настрана и се мъчеше да ближе изтръпналите си от тоягата меса.

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5402>]